

Eggen; og da han hørte, at Per havde opslaaet sin Bolig ved Stationen, sagde han, at han altsaa ikke kunde savne Omgang; der var jo efterhaanden opvokset en hel lille Købstad dernede ved Rimalt. Og han nævnede Realskolebestyreren og Apotekeren og et Par andre af Egnens Folk. Svi-gerfaderen eller Hjemmet i Bøstrup Præstegaard omtalte han derimod ikke med et Ord.

Per, som fra hint Uvejrs-Møde havde bevaret et ret betydeligt Indtryk af Præstens Personlighed, følte sig lidt skuffet af disse almindelige Talemaader, hvori han dennegang bevægede sig. Saa krænkede det ham ogsaa, at han saaledes udenvidere blev slaaet i Hartkorn med Medlemmerne af Toddy-Klubben derhjemme, saa meget mere som Præsten selv — efter hans Tone at dømme — ikke værdsatte de Folk synderlig højt. Han sagde derfor med en vis Vægt, at han ingen Omgang havde der i Byen men tværtimod levede meget ensomt i Selskab med sine Bøger.

Præsten løftede Hovedet lidt. Han saae stadig ikke paa ham; men der kom et opmærksomt, ligesom lyttende Udtryk i hans lille gulblege, skægløse Ansigt.

»Naa ja,« sagde han. »Det tilbagetrukne Liv i Tankens Verden kan sagtens ogsaa have sin Tilfredsstillelse. Og sin Hygge. Man tør maaske sige sin Velsignelse.«

Og han tilføjede med et lille Smil, at Ensom-